

Sygn. akt I C 1676/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: Dorota Kośla

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa T. G.

przeciwko Fundacji (...)

o zapłatę

1. Oddała powództwo
2. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt I C 1676/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 27 maja 2013 roku T. G. wniósł przeciwko pozwanej Fundacji (...) o zapłatę kwoty 25.000, 00 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 8 marca 2013 r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota wynika z zawartej pomiędzy stronami ustnej umowy pożyczki, której przedmiotem była realizacja projektu w ramach fundacji, a polegająca na wybudowaniu repliki polskiego samolotu (...). Pozwany, pomimo kierowanych wobec niego wezwań do zapłaty, nie zwrócił powodowi kwoty będącej przedmiotem umowy pożyczki.

Dowód: pozew wraz z załącznikami- k. 1-18.

W odpowiedzi na pozew złożony w dniu 8 października 2013 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała okoliczność zawarcia z powodem umowy pożyczki podkreślając jednocześnie, iż umowa pożyczki zgodnie z art. 720 § 2 k.c. powinna być stwierdzona pismem. Dodatkowo pozwana wskazała, iż kwoty pieniężne przekazane przez powoda miały formy darowizn. Nadto pozwany wyjaśnił, iż głową przyczyna pozbawienia powoda stanowiska wiceprezesa w pozwanej Fundacji (...) były liczne nieporozumienia pomiędzy powodem a prezesem pozwanej.

Dowód: odpowiedź na pozew wraz z załącznikami- k. 27-37.

Pismem procesowym złożonym w dniu 17 października 2013 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

W uzasadnieniu wskazał, że za dowód udzielenie pożyczki należy uznać dowody wpłaty z dnia 21 sierpnia 2012 r. na kwotę 10.000,00 zł i z dnia 6 września 2012 r. na kwotę 15.000,00 zł z których wg powoda jednoznacznie wynika, że dotyczą one pożyczki. Za takim stanowiskiem wg. powoda przemawia fakt, iż wypełniając dyspozycję przelewu skonkretyzował tytuł przelewu. Ponadto wbrew twierdzeniom pozwanej współpraca między stronami trwała do dnia 27 listopada 2012 r. czego potwierdzeniem jest odpis KRS.

Dowód: pismo powoda- k.54-56.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. G. w okresie od maja do listopada 2012 r. pełnił funkcję wiceprezesa zarządu pozwanej Fundacji (...) z siedzibą w W., której prezesem jest T. C..

Dowód: okoliczność bezsporna.

W dniu 21 sierpnia 2012 r. oraz 6 września 2012 r. T. G. przekazał na rzecz Fundacji (...) kwoty 10.000,00 zł oraz 15.000,00 zł. Kwoty te miały zostać przeznaczona na pokrycie kosztów wybudowania repliki polskiego samolotu (...).

Dowód: zeznania świadka W. T.-k.65-67, zeznania świadka B. M.-k.67, zeznania powoda-k.67-68, zeznania pozwanego-k.68., potwierdzenia zrealizowania przelewu-k.9-10.

Pismem z dnia 18 lutego 2012 r. T. G. wezwał Fundację (...) do zapłaty łącznie kwoty 127.000,00 zł tytułem wraz z wyszczególnionym wykazem udzielonych pożyczek w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty-k.11.

Przedmiotowe kwoty nie zostały uiszczone przez pozwaną.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt niniejszej sprawy i wskazane wyżej dokumenty, a także na podstawie zeznań powoda T. G., pozwanego T. C. oraz świadków – B. M. oraz W. T.. Sąd dał wiarę dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwała wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków, są one bowiem spójne, logiczne i korespondują zarówno wzajemnie ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda oraz pozwanego w zakresie dotyczącym okoliczności zawarcia przez nich umowy pożyczki. Sąd zważył, że zeznania te wzajemnie się wykluczały, tj. powód twierdził, iż strony zawarły umowę pożyczki, zaś pozwany, iż pieniądze zostały mu przekazane w ramach darowizny. Wobec powyższego w ocenie Sądu nie było możliwym jednoznaczne przyjęcie stanowiska jednej ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 25.000, 00 zł. Wskazywał, iż kwota ta stanowi równowartość nie zwróconego przez pozwaną przedmiotu pożyczki, dokonanej w dniach 21 sierpnia 2012 r. oraz w dniu 6 września 2012 r. Pozwana podnosił zaś, iż przedmiotowa kwota została mu przekazana w ramach darowizny, której celem była rekonstrukcja (...).

Sąd zważył, że zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie zaś z § 2 tego przepisu

umowa pożyczki, której wartość przynosi pięćset złotych powinna być stwierdzona pismem. Z powyższego wynika, że ustawodawca dla tego rodzaju umów zastrzegł formę pisemną jedynie dla celów dowodowych. Wynika z tego, że sam fakt udzielenia pożyczki powyżej kwoty łącznej 25.000,00 zł bez zachowania formy pisemnej nie wpływa na ważność tej czynności prawnej. Czynność ta więc może być dokonana w sposób dorozumiany (art. 60 k.c.). W kontekście powyższego Sąd zważył, że w świetle zakwestionowania przez stronę pozwaną zawarcia ustnej umowy pożyczki, powód chcąc skutecznie dochodzić swego roszczenia, winien był swe żądanie udowodnić.

Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sąd podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r. (sygn. akt I ACa 1320/11), zgodnie z którym jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie jej żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Zgodnie zaś z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2009 r., (sygn. akt IV CSK 71/09), przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, nie jest jej prawem czy obowiązkiem procesowym, lecz ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach; strony nie można zmusić do ich podjęcia. O tym, co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie decydują przede wszystkim przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne i prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego.

Nadto, stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Uregulowanie art. 232 k.p.c. jest adresowane do stron, a nie do Sądu. Przyznane zdaniem drugim tego przepisu uprawnienie do dopuszczenia dowodu niewskazanego przez stronę należy do sfery dyskrecjonalnej władzy sądu, a zatem podniesienie zarzutu nieskorzystania z niego mogłoby wyjątkowo być dopuszczone, jeśli skarżący wskazałby konkretny dowód, jaki powinien być dopuszczony. Nie ma podstaw do takiej wykładni tego przepisu, która nakładałaby na Sąd obowiązek wyłączenia stron od inicjatywy dowodowej, bowiem Sąd jedynie może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2010 r., sygn. akt V CSK 310/09).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności wskazać należało, że wątpliwości nie ulegało, że powód w dniach 21 sierpnia 2012 r. oraz 6 września 2012 r. przekazał pozwanej łączną kwotę 25.000, 00 zł. W ocenie Sądu powód nie wykazał jednak, stosownie do ww. regulacji, ażeby pomiędzy stronami postępowania doszło do zawarcia umowy pożyczki. W szczególności okoliczności takiej nie można było przyjąć na podstawie zeznań świadków oraz stron niniejszego postępowania. Wprawdzie powód na rozprawie w dniu 28 stycznia 2014 r. zeznał, iż udzielił pozwanemu pożyczki na rekonstrukcję samolotu (...), wskazywał również, że pożyczka miała zostać zwrócona, gdy powód będzie miał pieniądze, to jednak okoliczność taka nie znalazła potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Pozwany w toku postępowania kwestionował istnienie umowy pożyczki (twierdząc, iż była to darowizna), natomiast okoliczności tej nie można było wywieść z zeznań świadków B. M. oraz J. T.. Świadkowie nie posiadali bowiem żadnej wiedzy w przedmiocie udzielenia, bądź nieudzielenia pożyczki przez stronę powodową na rzecz pozwanego. Okoliczności tej nie można było nadto wywieść z korespondencji e-mailowej znajdującej się w aktach sprawy, a przedłożonej przez strony. Sąd miał przy tym na uwadze, że w wiadomości e-mail z dnia 21.08.2012 r. (k. 37) powód skierował do pozwanej następujące słowa „Wpłaty dokonane na Fundację zostają w Fundacji. Wpłaty, które dokonałem na Twoje konto zostają bezzwrotnie u Ciebie”. Powyższe, w braku dowodów na

zawarcie umowy, nie mogło zatem prowadzić do przyjęcia, iż pozwany zobligowany był do zwrotu na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty.

Na marginesie zważyć należało, że Sąd cywilny związany jest żądaniem pozwu (art. 321 § 1 k.p.c.). Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, żądanie pozwu sformułował zaś jednoznacznie, tj. domagał się zwrotu pożyczki. Nie wskazywał przy tym, że dokonał na rzecz pozwanego przysporzenia w postaci darowizny, nie podnosił, że darowizna ta została odwołana. Wobec powyższego w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie miał zatem innej możliwości, jak tylko oddalenie powództwa.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie Sąd w oddalił powództwo wytoczone przez T. G., dlatego też to powód jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z czym obowiązany jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w sprzeczności od wydanego nakazu zapłaty. W skład kosztów należnych stronie pozwanej wchodzi wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2.400, 00 zł (§ 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), a także opłata uiszczona od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17, 00 zł.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.